

HET LEVEN EN MARTELIE
VAN DEN HEYLIGEN
RUMOLDUS,
PATROON VAN
MECHELEN.

DE Faem die keert wederom,
Van over vele eeuwen,
De tonge luyd romtom,
Men hoort vele schreeuwen,
De Faem die brengt in 't licht,
Een man seer klaer van deugden,
Die Mechelen heeft gesicht

Tot d' Hemels waere vreugden ,
Waerom ik hier wil toone ,
En in het kort verhaelen
RUMOLDI Leven schoon
Van sijne eerste paelen.
RUMOLDUS was een man
t' Merland Edel geboren ,
Hy was van Konings stam ;
Maer t'ryk geenzints verdoren.
A's hy nog was zeer kleyn
Sag men in hem vertoone ,
Een klaeren deugden sचेयन ,
De Blomme van zyn Kroone.
Soo hy begonst te groeyen
De deugd die groeyt met hem ,
De werelds pompereyen ,
Agte als een Echo stem.
Men heeft den jongen held
Tot studie geappliceert ;
En In een school gestelt ,
Waer in gepromoveert :
Naet een verloop van jaeren ,
RUMOLDUS wort gewyt ,

En gaet met **CHRISTUS** paeren
Door Priesters digniteyt.
Als hy nu Bisschop was
Gonk hy sijn land verlaeten ,
En liep rontom seer ras
Om t'volk op te waeken.
Hy is naer Roomen ras ,
By des tyds Paus gegaen ,
En op het zelve pas ,
Syn Bisdom afgestaen.
Hy heeft den Paus gevraegt ,
Om d'heydens te bekeeren ;
En is terstont begaest
Om d'heydens gaen te leeren.
Siet desen man gaet voort
Tot Mecheien is gekomen ,
Het walk was versmoort
Door duyvels blinde stroomen.
Pan was hier hunnen Godt
Waer in g'heel de stad ,
Seer dwaes oversot.
Geluk en wellust sat ;
RUMOLDUS onbeyreest

Stelt ſijnen voet in't ſtad.
d'Wek was om't meeft
Van alle ſonden nat
Men ſag'er g'heele hoopen
Voor't Beeld van hunnen Godt
De honden aen een knoopen,
En danſen hier als ſot.
RUMOLDUS met een Kruys
Gewapent in ſijn hand
Moveerde een gedruys
Berispende dit land :
Het welk brand in d'oogen ,
Seer vlammiſch van gemoet
Segt wie zal hem gedoogen
Die ons hier ſtaeken doet.
Veel ſchroomelyke woorden
Wierp men naer deſen man,
De welk een hert doorboorden,
Al was't van diamant ,
Nogtans om kort te ſeggen ;
RUMOLDUS onberoert
Heeft Chriſtum gaen voorleggen
En hun tot hem gevoert ;

Van veel mirakels groot ,
Gaf hy een klaere ſchyn ,
En hielp die in den nood
En groote droefheyd ſijn.
Een Edel kind ter tyde
Woonachtig aen de deyl ,
Libertus die men ſyde ,
Van Rykdommen met eyl ;
Dit kind dat wykte al ,
Een weynig van ſijn huys ,
En viel de kuye af
Men hoort een groot gedruys
Terſtont op alle ſtraeten ,
De wegen ſijn beſproeyt ,
Met traenen boven maeten ,
Waer in ſchier ader vloeyt
Maer ziet wat'er geſchied ,
Een zaek memorie weerdig ,
RUMOLDUS die bediet ;
Die voor Godt is rechtveerdig ;
Door ſijn kragtig gebed ,
De droefheyd gaet verdwynen ,
LIBERTUM ſonder let .

Sag men terstont verschynen,
Op de seer broofsche baeren,
Sag men LIBERTUM schoon,
Op sijne voeten vaeren,
Niet nat van eene stroom,
Veel ander groote dingen
Heeft desen man gedaen,
Om welke te beginnen,
Myn Pen is onbequaem,
Maer voor soo groote werken,
Siet wat hy krygt voor loon
♫ Mensch wilt dit bemerken!
't En is geen dankbaer Croon,
Ontrent 't vallen van de straelen,
Om t'herfscheppen sijnen geest
Ontrent de Neptunus paelen
Gink RUMOLDUS onbevrees
Agter wie twee stroopers quamen,
Seer begeerig voor sijn geld,
Die vreedelyk het leven naemen,
Hem ter aerde neergevelt;
s'Hebben hem gespolieert,
Van al het geen hy had by hem,

Maer sijn bors gevistteert,
Hooft men hier een gramme stem;
Aengezien maer negen stukken,
g'Heel de bors in sig besloot
Waer door sy hun kleeren rucken
Vol van het onnoofel bloed
En om hun feyt te doen schuylen
Grypen sy het lichaem aen,
t'Geen sy werpen in de kuylen
Van de deyl, waer aen sy staen.
Maer het Lichaem wilt niet sincken
Van RUMOLDUS martelaer,
Een schoon licht dat ziet men blinken
In den Hemel ook zeer klaer,
Het geen men terstont ziet daelen
Op RUMOLDUS Lichaem schoon
Het welk een Engel met veel straelen
Stelt op dit publiek ten toon,
Siet twee Visschers met geval
In de deyl hun netten spreiden
Sagen 't licht ontrent de wal,
Waer sy hun naer toe bereyden
Maer de Visschers hier van boven

Hebben eene stem gehoort
Dat RUMOLDUS (wilt hem loven)
Is ontrent dees plaets vermoort,
Dese Visschers sonder toeven,
Hebben 't Lichaem aengevat,
En geleyt in hunne roeve,
En ontrent de Stad gebragt
s'Anderdaegs als met Processie,
Brengt men 't Lichaem ô wat spyt,
In de Stad met groote droeffnisse
Heeft men dit in 't graf geleyt
Wilt nu alle droefheyd staeken,
Mechelen eert hem als Patroon,
Hy sal U deelachtig maeken,
Door voorspraek van d'eeuwige
Kroon.

F I N I S.

Vidit A. COLLAERTS
L. C. Mechl.

**K R A C H T I G
G E B E D
T O T D E N
H E Y L I G E N
R U M O L D U S .**

MYnen Godt , ik geloove in U
versterkt myn Geloof ; ik hope

in U , verzekert myne hoop ; ik be-
beminne U , verdobbelt myne liefde:
het is my leet, dat ik gezondigt heb-
be , vermeerdert myn leedwefen.

Ik aenbidde U , als myn eerste be-
ginfel ; ik verlange naer U , als myn
laefte eynde ; ik bedanke U , als myn
eewigen Weldoender ; ik aen-
roep U , als mynen opperften Be-
fchermer.

Ik offere U op alle myne gepeysen,
woorden , werken en lyden , op dat
ik nu voortaan peyse op U , spreke
van U , alles doen naer U , en lyde
voor U , Heere , ik wil dat gy wilt ,
om dat gy het wilt , gelyk gy het
wilt , en soo veel gy het wilt.

Ik bidde U , myn verftand te wil-
len verlichten , mynen wille te ontste-
ken , myn herte te zuiveren , en myne
Ziele te heyligen.

Mynen Godt , maekt my kloekmoe-
dig om myne voorgaende zonden uyt

te roeyen , te overwinnen myne toe-
komende quellingen , te verbeteren
myne paffien , die my vermeerteren ,
en te oeffenen de Deugden , die my
betaemen : vervult myn herte met
teere liefde tot uwe goedheyd , met
afkeer van myne gebreken , met iever
tot mynen Naeften , met verachtige
van de Weireld.

Heere maekt , dat ik altyd forgvul-
dig ben om te hebben eene gerufte Con-
ficientie , eene uytwendige stilligheyd ,
eene geftigtig gefelſchap , eene wel-
geftelde belydinge : Dat ik my ſonder
ophouden begeve om te dempen de
natuer , te volgen uwe gratie , te on-
derhouden de Werten , en te verdienen
de ſaligheyd.

Mynen Godt , laet my zien hoe
klyn d'Aerde is , hoe groot den He-
mel , hoe kort den Tyd , hoe lang-
duerig d'Eeuwigheyd.

Maekt , dat ik my wel bereyde tot

de dood , dat ik vrees U Oordeel ,
dat ik ontgaen de Helle , en verkryge
den Hemel , door de verdiensten van
mynen Saligmaeker JESUS CHRIS-
TUS. Amen.

Imprimi potest , actum Bruxellis
hâc 29. Martii 1771.

C. J. Leyniers , Lib. Cenf.

GEBED.

O Sondaer ! waer gy zyt , oft
waer gy oyt zult reysen ,
Godt fiet U over al , hy weet
al uw' gepeysen ;
Hy fiet uw' werken aen , hy kent
uws herten grond ,
Hy hoort de woorden ook , die
spreken uwen mond :
Naer dese sal hy loon , of straffe
namaels geven ,
Voor quaede 't eeuwig vuer , voor
goede 't eeuwig leven :

Geloof gy dit ô mensch , en
blyft uw hert versteent
In sonden grof en boos , die gy
niet en beweent ?
ô Sondaer ! Sondaer groot ! aen-
merkt wel uw' gebreken ;
En denkt of gy met regt , hier
naer zult kunnen spreken
Ale gy naer 't Oordeel Gods , zult
vlytig moeten gaen ,
En voor den Regter-stoel , ydel
van deugden staen ?
Wat zullen baeten daer , de luf-
ten en rykdommen ,
De schoonheyd pragt en eer , 'swe-
relds vercierte mommen
Is't dat gy hooren moet , dat
voor u is bereyd ,
De schroomelyke hel , voor in

der Eeuwigheyd ?
Eylaes ! wat een torment , eylaes
wat droevig sugten !
Wat kermen en verdriet , voor
'swerelts schyn genugten ?
Eylaes ! wat vrede pyn , voor
een soo kort plaisier !
Te liggen in den brand , van't
eeuwig helsche vier !
ô Droefheyd boven al , eeuwig
te zyn verloren !
Ach ! beter waert voorwaer , te
wesen noyt geboren ;
Hierom eer 't is te laet , beweent
uw' sonden groot ,
Oeffent voortaan de deugd , ge-
trouwig tot'er doot.
Gy die een Christen zyt , wilt
Christelyk gaen leven ;

Hef op uw hert tot Godt, en wilt
het g'heel hem geven,
En is't dat gy eens wilt, het
eeuwig vier ontgaen,
Peyft altyd dat Godt fiet, wat
van U word gedaen.

V. I. S. C. I.

